

der er i det Hele taget ikke mange af den Slags Mænd, men der er jo ingen Skade sket ved, at man engang imellem pirrer lidt op og rører ved de svage Punkter, der findes i saa Henseende. Jeg er overbevist om, at saasnart den høitærede Minister faar det rette Syn paa Sagen (Ufbrydelse). — ja, hvad jeg her har sagt, er ialtsald det Syn, jeg har paa Sagen, det er jo muligt, at det ikke er det rette, — jeg forudsætter det imidlertid — vil der nok fra hans Side blive gjort Alt, hvad der i det Hele taget i den Retning kan gøres. — Endnu skal jeg ikke unblade at berøre et Punkt, som allerede er fremdraget af den ærede Ordfører for Interpellanterne (Paulsen), og som jeg iøvrigt ved en tidligere Leilighed har fremdraget navnlig i Anledning af den tidligere omtalte Stranding ved Borupør. Det er den overordenlig ringe Paaskjønnelse, som de Mænd faae, der dels skulle vove deres Liv for en saadan Sag, og dels uddanne sig til det. Hvad det første Punkt angaar, naar de i Handlingsens Dieblit skulle vove Livet, saa glæder jeg mig ved at tro, hvad ogsaa Erfaringen har stadsfættet for Manges Bedkommende, at, naar Hjertet kommer med i Farens Stund, tænke de ikke paa at forlange nogen anden Belønning end den, der ligger i Bevidstheden om at have reddet deres Medmennesker; men man maa huske paa, at for at de skulle kunne udføre deres Dont paa en tilfredsstillende Maade, og for at Alt skal være forberedt saaledes, som jeg taler om, at det skulde have været her, maa de ogsaa bringe ikke saa faa Offre, idet de maa søe sig i at gaa ud med Redningsbaaden og søge at opnaa, om jeg maa bruge det Udtryk, den samarbejdende Uddannelse, der er nødvendig. Det er Noget, der koster Tid, og dertil er den Løn, der gives fra Statens Side, efter min Mening altsor ubetydelig. Jeg tror ikke, at Redningsbaaden ved Klitmøller ved Døelse vilde have været i den Grad ubrugelig, som den nu er bleven derved, at man ikke tilstrækkelig har søet sig i at benytte den. Jeg har den Tro, at Redningsbaaden ved Klitmøller, om den end er en af de daarligste, man har, og trænger til at fornyes og burde fornyes ved første Leilighed, dog, hvis man oftere var gaaet ud med den med et Mandskab, der var rigtig godt indøvet i Brugen af den, maaste ikke vilde have været saa ubrugelig, som den viste sig at være. Men under alle Omstændigheder hæveder jeg, at de Mænd, hvem Redningsvæsenet er betroet deroppe paa Kysten, skulde vide, om den kunde bruges, thi det er sandelig for silde, naar 14 Menneskeliv staa paa Spil, da at faae at vide, at man ikke kan bruge Baaden. — Der er et andet Punkt, jeg vil hævde, og som jeg tror, at jeg kjænder nok saa godt som den høitærede Minister, der ikke er lokalt kjendt deroppe. Forsudsat, at det er rigtigt, hvad jeg ikke har nogen Grund til at betvivle efter de Beretninger, der foreligge, at Forholdene virkelig vare af den Be-

skaffenhed, at Fisserbaade kunde gaa ud ved Borupør og et andet Sted der paa Kysten, saa kunde Fisserbaade sandelig ogsaa være gaaede ud ved Klitmøller, da Skibet strandede, især da Vinden dengang ikke var paa sit Høieste, det var nemlig Nordost, altsaa Fra-landsvind, med hvilken Vind der altid er mere smukt Vand ved Kysten. Og jeg nærer ingen Tvivl om, at, hvis den rette Leber havde været tilstede i det Dieblit, vilde der hurtigt være samlet Mandskab, der vilde have været beredvilligt til at gaa ud. — Den høitærede Minister siger: Jeg henholder mig til de officielle Rapporter, og hvad der staar i Bladene kan jeg ikke tage Hensyn til. Dertil vil jeg sige, at der staar saa Meget i Bladene, som jeg ikke vil give en Jur Silb for; men paa den anden Side tillader jeg mig dog at tro, at, naar det er faktiske Oplysninger, der staa i Bladene om Begivenheder, der have fundet Sted umiddelbart indenfor det Omraade, hvor Bladet har alle sine Lesere, og især, naar det er Oplysninger af graverende Natur, vilde de ikke faae Lov til i lang Tid at staa uimodsagte, hvis de ikke vare sandfærdige; naar dette ikke er sket, tror jeg, at man kan bygge paa Beretninger i et saadant Blad. Hermed skal jeg slutte, idet jeg tilføjer, at jeg ikke ved mine Udtalelser har villet være ubehagelig mod den høitærede Minister eller paa nogen mulig Maade træde Noget for nær. Jeg har kun ønsket, at det skulde gaa op for den høitærede Minister, at fordi hans officielle Rapporter ikke gave ham nogen Kundskab herom, vilde det maaste dog være baade rigtigt og nødvendigt at komme til nøiere Kundskab om disse Forhold. Jeg har ikke haat saa liden Leilighed til at se, hvorledes det gaar med Rapportfrivølsere. Jeg har som Militær set, at man efter en Kamp, under hvilken den kommanderende Officer var forsvunden, saa at Ingen af hans Undergivne vidste, hvor han var, har læst i den officielle Rapport, at den, der særlig havde udmærket sig, vare den og den, og dog havde den kommanderende Officer ikke været indenfor det Omraade, hvor han havde Kommando. Hvad Redningsvæsenet angaar, siden vi nu tale om det, har jeg ligeledes ved Dampskibet „Arctic“s Stranding set, at, da Redningsbaaden blev bemanded med Frivillige, blev den Mand, hvis Koldblodighed og Behjertethed det skyldtes, at Redningsbaaden et Par Gange gik ud, sidste Gang rigtignok med Tabet af et Par Mand af Mandskabet, og som styrede Baaden med en, tør jeg sige, forunderlig Koldblodighed og Ro, og derved indgød alle de Andre Mod, nemlig den norske Styrmand Andersen Steen, der stod i et norsk Handelshuses Tjeneste i Kristiania, ikke nævnt i Rapporten og derfor heller ikke i Bladene, før jeg kom her til Kjøbenhavn og tillod mig, oprørt, som jeg var, over, at den eneste Mand, der havde gjort sig fortjent, ikke var nævnt, at indgive Beretning til den svensk-norske Gesandt